

**Formanden** (Høgshro): Folke-  
tingsmanden for Københavns 1ste Valgkres  
har Ordet.

**Trier:** Af Hensyn til den fremrykkede  
Tid skal jeg frasølge Ordet.

**Finansministeren** (Estrup): Med  
Hensyn til de Invalider, som Udvalget har  
anbefalet til fornøjet Undersøgelse og særlig  
til ny Undersøgelse af den ny Invalideløse,  
skal selvfølgelig Udvalgets Indstilling blive  
fuldt anerkendt.

Jeg benytter Lejligheden til at udtale  
min fulde Tilslutning til, hvad den ærede  
Ordfører (H. Holm) udtalte om, at man i  
Virkeligheden gør baade Invaliderne og de  
formentlige Invalider en daarlig Tjeneste  
ved uden tilstrækkelig Undersøgelse at henvise  
dem paa ny og atter paa ny til Finansmini-  
sterens Undersøgelse. Man holder derved en  
Forventning vedlige hos dem, som ikke vil  
kunne opfyldes, naar der ikke staffles ny og  
bedre Beviser til Stede end dem, som man  
har haft før. Naar det ærede Medlem for  
Ribe Amts 2den Valgkres (Bluhme) anbe-  
falede mig en mild og human Bedømmelse  
af Invalidesager, af de Spørgsmaal, som  
der forelaa for mig, var denne Anbefaling  
efter min egen Overbevisning fuldstændig over-  
flødig. Jeg har i disse Sager, saa længe  
jeg har haft med dem at gøre, bestandig  
gaaet saa vidt, som jeg har anset for for-  
svarlig inden for Lovens Bestemmelser. Jeg  
har langt fra fordret juridiske Beviser, jeg  
har nøjedes med Sandsynligheder, hvor der  
før forlangtes juridiske Beviser, og jeg er  
gaaet villig ind paa den sidste Lovændring,  
at modtage Bemyndigelse til at kunne nøjes  
blot med Muligheder, men der er selvfølgel-  
ig en Grænse, som man ikke kan komme over,  
og den vil være der, hvor vidt man saa  
gaar, med mindre man vil gaa saa vidt at  
ville tilstaa Pension til alle, som have været  
i Militærtjeneste. Først da, naar man drit-  
ter sig til at gøre alle, som have tjent Sta-  
ten som Militær, pensionsberettigede, er der  
Mulighed for, at Alagerne over en for-  
mentlig Bestadigelse i Krigen eller i Freden  
ved den militære Tjeneste vilde findes til-  
strækkelig paaagtede ved et Andragende om  
Invalidundersjøttelse. — Jeg skal ikke  
komme ind paa en særlig Undersøgelse  
hverken af de tre Tilfælde, som ere ind-  
stillede af det samlede Udvalg og endnu  
mindre af det meget store Antal af Andra-  
gender, som ere indstillede af et enkelt Med-  
lem. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at den  
Tid, der vil blive anvendt paa en Forhand-  
ling om hvert enkelt Andragende her — selv

om man ikke stod saa nær ved Samlingens  
Afslutning, som man sandsynligvis gør —  
vilde være vel anvendt. Jeg kan dog ikke  
over for en Ytring, der fremtom fra det  
ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valg-  
kres (Sogtmann), og som for mig lød som  
en Beslagelse over, at der bliver færre og  
færre Andragender af denne Art henviste til  
Finansministeren, tilbageholde den Bemærk-  
ning, at det forekommer mig, at man ogsaa  
kunde forstaa dette saaledes, at Udvalget fin-  
der, at det er aftagende Anledning til at  
komme med en saadan Henviisning af An-  
dragender. Det vilde i alt Fald være for  
mig meget tilfredsstillende, dersom det skulde  
være den rette Forklaring af det Faktum,  
som det ærede Medlem fremdr, at der  
havde fundet en procentvis Aftagen Sted af  
henviste Andragender. Et andet æret Med-  
lem nævnte, at man vel straks, efter at den  
sidste Lov udkom, havde sporet, at der var  
givet en hel Del flere Invalidforsørgelser  
end tidligere, men at dette var efterhaanden  
aftaget. Ja, det er ganske naturligt, at  
efterhaanden som de Muligheder for at saa  
Invalidforsørgelse, som den ny § 5 aabner,  
udtømmes, maa selvfølgelig Tallet paa dem,  
som saa Invalidforsørgelse, aftage. Det er  
en ganske simpel Sag, og jeg tror, at de  
Herrer, som i høje Toner tale om, at man  
ikke har indfriet Løfterne fra 1848 til vore  
Krigere, og som klage over, at saa mange  
formentlige Invalider ikke have opnaaet at  
saa Forsørgelse — jeg tror, at hvis de Her-  
rer iade enten i Invalidbestyrelsen eller  
vare Bifiddere i det Departement i Finans-  
ministeriet, hvor disse Sager behandles, vilde  
de hver for sin Del saa et ganske andet  
Syn paa Sagerne, end de have nu. Det  
ærede Medlem har fremhævet, at man dog,  
naar en Mand overhovedet er sanddru, maa  
stole paa hans egen Forklaring om disse  
Sager. Men har det ærede Medlem ret  
overbejet, hvad der ligger i disse Ord? Har  
det ærede Medlem overbejet, hvad det egent-  
lig betyder at sige om en Mand, der ikke er  
lægekundig, at han selv skal vide at be-  
dømme, om der er Sandsynlighed eller endog  
blot Mulighed for, at den Lidelse, han nu har,  
hidrører fra den Sygdom eller den Besta-  
digelse, han har faaet i Militærtjenesten? Han  
kan have den fuldstændige Overbevisning  
derom, være fuldstændig sikker paa, at det  
er sandt, og derfor kan det dog godt være  
fuldstændig urigtigt. Jeg vil dog spørge,  
om man i saadanne Tilfælde i Virkeligheden  
skal holde sig til Mandens egen Opfattelse  
af Forholdet? Manden ved, at han har  
været lidende i Militærtjenesten, Manden  
ved, at han lider nu, men Spørgsmaalet er: